

- Komisja powinna była stwierdzić w zaskarżonej decyzji, że z decyzji w sprawie umorzenia postępowania wynika uprzednia weryfikacja przez Komisję zgodności z prawem badanego środka, co zatem uniemożliwia Komisji wydanie drugiej decyzji o odmiennym zakwalifikowaniu tej samej kwestii po ponad dziesięciu latach.
3. Naruszenie art. 107 TFUE poprzez błędną wykładnię pojęcia pomocy państwa ze względu na uznanie przez Komisję w decyzji *Autorità Portuale di Napoli* (zwanej dalej „APN”) za przedsiębiorstwo.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji stwierdzić, że APN nie jest „przedsiębiorstwem” z uwagi na rolę zastrzeżoną w ustawie nr 84/1994 wszystkim władzom portowym jako podmiotom publicznym reprezentującym państwo we włoskiej branży portowej, którym zostały powierzone wykonywane wyłącznie w interesie publicznym zadania w zakresie regulacji całego majątku publicznego stanowiącego wyłączną własność państwa i zarządzania nim; że
  - Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji wykluczyć, że APN prowadzi „działalność gospodarczą”, ponieważ w ustawie 84/1994 wprowadzono wobec niej zakaz świadczenia dóbr lub usług na danym, w rzeczywistości nieistniejącym rynku; oraz że
  - Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji uznać, że opłata za używanie majątku publicznego we włoskim porządku prawnym ma charakter podatkowy i że została z góry określona w ustawie.
4. Naruszenie art. 345 TFUE, art. 3, 7 i 121 TFUE, szeregu zasad prawa UE (równe traktowanie) oraz nadużycie władzy.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja powinna była wskazać w zaskarżonej decyzji, że możliwość dokonywania konserwacji stanowi uprawnienie w zakresie prawa własności i że w traktacie objęto ochroną prawo państw członkowskich do utrzymania publicznej własności majątku i infrastruktury (także) portowej, a także zapewnienie możliwości korzystania z niej wszystkim podmiotom uprawnionym; że
  - Komisja nie może w zaskarżonej decyzji w sposób „horyzontalny” i nieracjonalny stosować do okoliczności faktycznych, które nie są ze sobą porównywalne, tego samego uregulowania dotyczącego konserwacji infrastruktury portowej lub opłat za zajmowanie terenów portowych: istotne różnice charakteryzujące modele zarządzania portami w Unii uniemożliwiają traktowanie w taki sam sposób budowy nowej infrastruktury, której jedynym właścicielem jest podmiot prywatny, i konserwacji majątku publicznego będącego niezbywalną własnością państwa członkowskiego, które zarządza tym majątkiem poprzez administrację publiczną. Takie podejście godzi w zasadę równego traktowania; oraz że
  - Komisja nie może w zaskarżonej decyzji dążyć do harmonizacji odmiennych modeli organizacyjnych portów w Unii poprzez nieracjonalne stosowanie bez żadnego rozróżnienia art. 107 TFUE.
5. Naruszenie art. 107 TFUE ze względu na błędną wykładnię pojęcia korzyści.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji wskazać, że rozpatrywany środek nie obniża kosztów ponoszonych przez APN i CAMED, ponieważ zwykle żadne przedsiębiorstwo nie ponosi (zwłaszcza w całości) kosztów renowacji nieruchomości, których nie jest (i nie może się stać) właścicielem, ponieważ we Włoszech majątek publiczny (we wszystkich włoskich portach) należy wyłącznie do państwa; oraz że

- Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji wskazać, że infrastruktura państwowa została przyznana na rzecz CAMED w wyniku przeprowadzenia przejrzystej i konkurencyjnej procedury przetargowej w konsekwencji zobowiązania się przez APN do renowacji majątku publicznego będącego przedmiotem postępowania. W procedurze zastosowanej do przyznania tego majątku na rzecz CAMED możliwość uzyskania tego zaproponowano wszystkim potencjalnie zainteresowanym podmiotom; przeprowadzenie procedury przetargowej zapewnia przestrzeganie testu operatora rynku i wyklucza jakkolwiek korzyść przedsiębiorstwa, które wygrało przetarg.
6. Naruszenie art. 107 TFUE, zasady dobrej administracji, prawa do obrony przysługującego CAMED oraz brak uzasadnienia ze względu na błędną wykładnię pojęcia selektywności.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja nie może w decyzji uznać środka za pomoc „ad hoc” i nie może pominąć przeprowadzenia tak zwanego „testu selektywności” w odniesieniu do środków o charakterze generalnym; że
  - Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji wykluczyć selektywność środka w odniesieniu do APN, ponieważ wszystkie pozostałe władze portowe skorzystały z takich samych środków publicznych na konserwację całej infrastruktury państwowej wchodzącej w zakres ich właściwości terytorialnej; oraz że
  - Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji wykluczyć selektywność środka w odniesieniu do CAMED, ponieważ wszystkie przedsiębiorstwa we włoskich portach (nie tylko w Neapolu i nie tylko w branży stoczniowej) podlegają takiemu samemu uregulowaniu, a zatem uiszczają tę samą opłatę CAMED za infrastrukturę wybudowaną lub odnowioną ze środków publicznych.
7. Naruszenie art. 3 TUE i art. 7 TFUE, naruszenie art. 116 i 117 TFUE, nadużycie władzy, brak kompetencji Komisji w odniesieniu do żądania zakwestionowania charakteru podatkowego i kwoty opłat za używanie majątku publicznego.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja nie może kwestionować w decyzji na podstawie art. 107 TFUE kwoty opłaty za używanie majątku publicznego zastosowanej przez państwo włoskie do przedsiębiorstw posiadających koncesję i domniemanej niezgodności z wartościami rynkowymi, ponieważ we włoskim porządku prawnym opłata za używanie majątku publicznego jest opłatą w kwocie ustalonej w ustawie, nie negocjuje jej się z poszczególnymi podmiotami posiadającymi koncesję na używanie majątku publicznego, a systemy podatkowe wchodzą w zakres wyłącznej właściwości państw członkowskich.
8. Naruszenie art. 107 TFUE ze względu na brak zakłócenia konkurencji i wpływu na handel oraz brak uzasadnienia.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja nie może w decyzji zakładać istnienia owych dwóch odmiennych i kumulatywnych wymogów; oraz że
  - Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji wykluczyć istnienie wymogów, ponieważ APN nie prowadzi działalności na żadnym rynku i nie ma konkurentów, a CAMED nie odniósł korzyści ze środka, który jest tylko jednym z wielu środków wykonawczych planu o charakterze ogólnym, który dotyczył wszystkich przedsiębiorstw prowadzących działalność w każdym włoskim porcie (w tym w Neapolu) nie tylko w branży stoczniowej.
9. Naruszenie art. 107 ust. 2 i 3 TFUE.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja powinna była zastosować w decyzji art. 107 ust. 2 TFUE, ponieważ konserwacja służyła naprawie szkód spowodowanych bombardowaniami w trakcie drugiej wojny światowej i trzęsieniem ziemi w 1980 r.; oraz że
  - Komisja powinna była zastosować w decyzji art. 107 ust. 3 lit. a) i c) TFUE, ponieważ (i) port w Neapolu znajduje się w regionie będącym w trudnej sytuacji gospodarczej i (ii) finansowanie ze środków publicznych infrastruktury portowej realizuje cel będący przedmiotem wspólnego zainteresowania, tym bardziej ze względu na to, że kwota finansowania jest niższa od progów powodujących obowiązek zgłoszenia pomocy określonych w GBER (General Block Exemption Regulation; ogólnym rozporządzeniu w sprawie wyłączeń blokowych).
-

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2019 r. — Conlance/EUIPO — LG Electronics (SONANCE)**(Sprawa T-343/19)**

(2019/C 246/48)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Conlance GmbH (Augsburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Hayn)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* LG Electronics, Inc. (Seul, Korea Południowa)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą*Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „SONANCE” — zgłoszenie nr 14 589 907*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 kwietnia 2019 r. w sprawie R 1085/2018-1**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów EUIPO z dnia 15 maja 2018 r. w sprawie B 2 660 572 „Conlance GmbH/LG ELECTRNICS INC.”;
- uwzględnienie sprzeciwu B 2 660 572 „Conlance GmbH/LG ELECTRNICS INC.” w odniesieniu do wszystkich zakwestionowanych towarów;
- odrzucenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 14 589 907 „SONANCE”;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

W przypadku wstąpienia do niniejszego postępowania przez interwenienta popierającego żądania pozwanego:

- obciążenie interwenienta kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-